

Po prázdninové pauze, hned 1. září, se kvůli posunutému harmonogramu nezačal další ročník **Notování**

, ale „pouze“ druhé semifinále, pod skrytým heslem „dnes vaří Rada Notování“. Ale i tak šlo v sále Music City o zajímavou sestavu účinkujících.

Na úvod vystoupil

René Josef

s repertoárem vztahových písní. Jedna jak druhá a vysvětlování, o čem jsou, bylo delší, než písně samotné. Čtyři se snesly, ale neumím si představit hodinu, aniž bych neusnul. Mimořádně abstraktní byl

Vrabec

.

Vilda Roubíček zaujal především skladbou *Jitřenka* se zajímavým výrazovým napětím a také harmonikou.

Vysoká hra byla zajímavě

pojatá komunální satira a doufám, že

Motorka

byla jen ozvěnou minulých výrazových Vildových časů. A nakonec jsem musel konstatovat, že

Vzpomínka

i trochu překonala Jitřenku. Vilda vybíral ze 75% dobře.

Skupina

NekrmíT

– údajně jsem je minule pochválil, tak teď tedy podruhé.

Indián

má super text se slovními hříčkami a nezvyklými rýmy. Skladba

Jdu mlčky

také. Celkově opět příjemná atmosféra muziky, jednoduché a přitom zajímavé aranže, ve skladbě

V přístavišti v Podolí

vynikla i harmonika.

Šundák je v podstatě písničkářská jistota se vším všudy, tentokrát potěšil skladbami *Uklízeč* a *Plast song*
a ví, že
Děda
je i songem hodně hraným v Countryradiu.

Nu, a nakonec

Choroši

, kteří vzešli z diváckého hlasování (!) a, mimochodem, zaslouženě opět zvítězili. Jejich čtyři písně obsadily první tři místa (a to jsem tentokrát hlasoval jen pro dvě z nich!). Svěží, vtipná, moderní a šlapající trampská muzika, přehledně vystavěná se zpěvnými refrény. Doporučuji je čím dál tím víc.

Hostem byla skupina

Rejbele

, která zahrála sympatickou a stravitelnou směs balkánských a orientálních písní, snad i s názvuky jidiš a klezmeru.

Příjemný večer to byl. [Výsledky 2. semifinále XVIII. Ročníku Notování](#)